

Arrest

nr. 156 255 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 3 januari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.2. Op 16 november 2010 neemt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 2 mei 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 60 832.

1.3. Op 10 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. De verzoekende partij dient op 20 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 26 april 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 24 mei 2013. De motieven gaan als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.04.2012 werd ingediend door :

L., D. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: China

geboren te S. (...) op (...)

adres: (...)

**ook gekend als L., D. (...) van nationaliteit Nepal*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene/n vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert afkomstig te zijn uit Nepal en van Tibetaanse Origine te zijn. Ze haalt aan dat ze geen paspoort heeft en er ook geen kan bekomen. Verder verwijst ze naar het feit dat ze geen recht op terugkeer heeft naar Nepal daar ze geen staatsburger van Nepal zou zijn. Dit zou bevestigd zijn door de Ambassade van Nepal. Hier dient ten eerste opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document voorlegt van de Ambassade van Nepal, waaruit zou blijken dat ze geen burger van Nepal is.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat er volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Tibetaanse afkomst en Chinese nationaliteit. Tevens blijkt uit haar verklaringen bij het CGVS dat haar kennis over Tibet zeer beperkt is.

Verder haalt betrokkene aan in het bezit te zijn van een Green Book. Hier dient opgemerkt te worden dat het Green Book van betrokkene niet bij haar aanvraag art. 9bis van 20.04.2012 werd toegevoegd.

Ze legde dit wel voor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat betrokkene een beperkte kennis heeft over het Green Book. Zo blijkt betrokkene niet de Tibetaanse naam te kennen van dit document noch de naam te kennen van het bureau dat dit document uitgeeft.

Ook het doel van het document kon betrokkene niet aanbrengen.

Ook het andere voorgelegde stuk bij haar asielaanvraag 'TRCO' heeft een beperkte waarde doordat het niet uitgegeven is door een internationaal erkende overheid. Ook legde ze tegenstrijdige verklaringen af bij het CGVS omtrent deze twee documenten.

De RW stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.

Betrokkene dient zich te wenden tot de juiste autoriteiten voor het bekomen van identiteitsdocumenten.”

1.6. Op 26 april 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij eveneens kennis neemt op 24 mei 2013. De motieven zijn de volgende:

“In uitvoering van de beslissing van S. V. (...), administratief assistent gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

L., D. (...) en geboren te zijn te S. (...) op (...), en van nationaliteit China te zijn “ook gekend als L., D. (...) van nationaliteit Nepal

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° Zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 04.05.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat hoofdzakelijk gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de "motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat de schending van de materiële motiveringsplicht werd aangevoerd.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 20.04.2012 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert afkomstig te zijn uit Nepal en van Tibetaanse origine te zijn. Ze haalt aan dat ze geen paspoort heeft en er ook geen kan bekomen. Verder verwijst ze naar het feit dat ze geen recht op terugkeer heeft naar Nepal daar ze geen staatsburger van Nepal zou zijn. Dit zou bevestigd zijn door de Ambassade van Nepal.

Hier dient ten eerste opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document voorlegt van de Ambassade van Nepal, waaruit zou blijken dat ze geen burger van Nepal is.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat er volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Tibetaanse afkomst en Chinese nationaliteit.

Tevens blijkt uit haar verklaringen bij het CGVS dat haar kennis over Tibet zeer beperkt is.

Verder haalt betrokkene aan in het bezit te zijn van een Green Book. Hier dient opgemerkt te worden dat het Green Book van betrokkene niet bij de aanvraag art 9bis van 20.04.2012 werd toegevoegd. Ze legde dit wel voor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat betrokkene een beperkte kennis heeft over het Green Book. Zo blijkt betrokkene niet de Tibetaanse naam te kennen van dit document noch de naam te kennen van het bureau dat dit document uitgeeft. Ook het doel van het document kon betrokkene niet aanbrengen.

Ook het andere voorgelegde stuk bij haar asielaanvraag 'TRCO' heeft een beperkte waarde doordat het niet uitgegeven is door een internationaal erkende overheid. Ook legde ze tegenstrijdige verklaringen af bij het CGVS omtrent deze twee documenten.

De RW stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.

Betrokkene dient zich te wenden tot de juiste autoriteiten voor het bekomen van identiteitsdocumenten.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk onontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van een geldige verschooning voor de afwezigheid van een identiteitsdocument. Bovendien is er eveneens sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor verzoekster haar aanvraag indiende in België.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst om daar een regularisatieaanvraag in te dienen!

Verzoekster voegde tijdens haar asielprocedure een kopie van haar Green Book. Deze kopie voldoet volledig aan de wil van de wetgever, aangezien ze de constitutieve elementen van haar identiteit bevatten!

Zij begrijpt niet waarom DVZ haar aanvraag onontvankelijk verklaart DVZ faalt erin de documenten die verzoekster voegde te onderzoeken, ze neemt de motivering van het CGYS klakkeloos over.

Verwerende partij heeft kennis van dit identiteitsstuk, ze haalt ze zelf aan in de bestreden beslissing, doch weigert erin zorgvuldig en correct te motiveren waarom dit stuk niet zou volstaan. Dat dit onzorgvuldig is en getuigt van een schending van het motiveringsbeginsel!

Indien verwerende partij twijfelt aan de identiteit van verzoekster, dienen zij te motiveren waarom. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing onmogelijk afleiden waarom haar Green Book niet voldoet. Bovendien wenst verzoekster op te merken dat zij wel degelijk uitgebreid motiveerde waarom zij geen identiteitsstukken kon voorleggen.

Dat zij dit bovendien staaft met verschillende stukken. Doch, uit de bestreden beslissing is op geen enkele manier af te leiden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze documenten. (Gelieve deze documenten terug te willen vinden in de bijlage.)

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met ALLE elementen die verzoekster aanhaalde.

Bovendien schendt de bestreden beslissing eveneens de motiveringsplicht.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) J

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Bovendien stelt het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof het volgende:

"Volstaat als bewijs van identiteit van de betrokkene elk, document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld

De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument"

Uit het administratief dossier van verzoekster, blijken haar identiteitsgegevens. Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoekster niet grondig te onderzoeken!

Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld:

"vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument"

Dat het in casu wel degelijk mogelijk is om de identiteit van verzoekster vast te stellen zonder andere documenten te voegen.

Op de website van kruispunt-migratie wordt bovendien het volgende vermeld met betrekking tot het bewijs van identiteit dat verzoekster dient te voegen bij hun aanvraag 9bis:

" Dit is bij voorkeur een Nationaalpaspoort of identiteitskaart. Als de vreemdeling geen Nationaal paspoort of de identiteitskaart kan voorleggen, mogen alternatieve bewijselementen worden voorgelegd. Zij moeten voldoen aan onderstaande voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; dit kan bijvoorbeeld gaan om een foto, vingerafdrukken. Een handtekening geldt niet.

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Enkele voorbeelden van alternatieve bewijselementen, volgens de memorie van toelichting: getuigschrift van identiteit, consulaire kaart, militair zakboekje, huwelijksboekje, oud nationaal paspoort, rijbewijs, getuigschrift van nationaliteit, vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze, getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS, getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land, kieskaart, ... "

Verzoekster is van mening dat zij volledig aan deze voorwaarde voldoet en begrijpt dan ook niet waarom haar aanvraag onontvankelijk is verklaard!

Het Green Book is een officieel identiteitsdocument, uitgegeven door de autoriteiten! Het is onbegrijpelijk voor verzoekster waarom DYZ dit, in deze aanvraag, niet aanvaardt!

Dat het bovendien onredelijk is van DVZ om dit document louter te weigeren omdat verzoekster weinig kennis zou hebben over dit document.

Dat verzoekster helemaal niet op de hoogte dient te zijn van de Tibetaanse naam of het bureau dat dit document aflevert! Dat het onredelijk is van DYZ om dit te verwachten!

Dat er een identiteitsstuk aanwezig is in het administratief dossier van verzoekster en DVZ dit in overweging dient te nemen!

We kunnen vaststellen dat er spijkers op laag water gezocht worden door DVZ, daar men enkel een vals voorwendsel aanhaalt, inzake het identiteitsdocument, om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te kunnen verklaren.

Hoe komt men erbij dat dit document niet zou volstaan?!

Dat dit geenszins het geval is! Indien verwerende partij twijfelt aan de identiteit van verzoekster, had men dit minstens moeten onderzoeken!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat zij het bestreden document zelfs niet grondig onderzocht hebben!

Dat het dan ook onbegrijpelijk is voor verzoekster, waarom haar aanvraag nu onontvankelijk wordt verklaard.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door het identiteitsstuk die verzoekster neerlegt in het kader van haar asielprocedure niet te onderzoeken.

Men stelt simpelweg dat men in 2010 reeds twijfelde aan de identiteit van verzoekster. Bezwaarlijk kan men stellen dat een bewering van 3 jaar geleden een accuraat beeld geeft! Dit is dan ook onaanvaardbaar!

Verwerende partij stelt zonder de stukken te onderzoeken dat deze niet volstaan. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Zoals reeds duidelijk bleek uit de asielprocedure van verzoekster, werd zij opgevoed door haar moeder, die Nepalees is waardoor zij weinig kennis heeft over Tibet.

Dat het onredelijk is van DVZ om de stelling van het CGVS klakkeloos over te nemen zonder de documenten te onderzoeken of verzoekster te ondervragen.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekster conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Gelieve in de bijlage eveneens een verklaring van de ambassade van Nepal terug te vinden waaruit duidelijk blijkt dat zij geen paspoort kunnen afleveren, omdat zij geen Nepalees staatsburger is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verzoekster slechts haar Green Book kan voorleggen, dat zij dit ook gedaan heeft en dat het bijgevolg onredelijk is van de verwerende partij om hier nu geen rekening mee te houden.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoekster niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het dossier van verzoekster in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Mag men niet verwachten dat men na een dergelijk langdurig verblijf en de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, rekening dient te houden met het feit dat een aanvraag op basis van artikel 9 bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen?!

Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden waarom verwerende partij weigert rekening te houden met alle elementen die zij aanhaalt in het dossier.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom haar verblijf en haar integratie niet worden onderzocht en niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Verzoekster heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 20.04.2012 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet).

In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds zelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

*"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"*²

Er werd op alle mogelijke manieren zowel média als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.3

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden.

Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar,

dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de média werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.4

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen.

Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen. waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt "

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

Verzoekende partij wenst op te merken dat het opvallend is dat er tot op heden beslissingen worden genomen die duidelijk gebaseerd zijn op de instructie. De laatste beslissing die wij mochten ontvangen dateert van 04.03.2013.

Verwerende partij beschikt immers wel degelijk over de discretionaire bevoegdheid om de instructie toe te passen. Meer nog, ze blijft dit tot op heden doen!

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelf in om de aanvraag van verzoekster aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Andermaal dient benadrukt te worden dat de ratio legis van art 9bis gerespecteerd dient te worden!

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen!

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar langdurig verblijf, haar integratie, het feit dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, ...

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het is bovendien onbegrijpelijk voor verzoekster waarom DVZ een bevel om het grondgebied uitrekt zonder de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. De Raad van State sprak zich immers reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Bij gevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij haar identiteit voldoende heeft aangetoond en dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekster volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekster, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk5), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing.

Clënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werden deze beslissingen genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekster begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Zij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve enkel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangehaalde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

3.4. Uit artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

3.5. De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.6. In artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden. Er wordt evenwel verwezen naar de Memorie van Toelichting waar aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis blijkt duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. Daaruit volgt dat wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Het aantonen van de identiteit in het kader van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is tevens van belang voor het onderzoek naar de tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde, met name het aantonen van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat een aanvraag om verblijfsmachtiging wordt ingediend bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, alsook van belang voor het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet immers in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van zulke buitengewone omstandigheden kan rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op Belgisch grondgebied wordt ingediend. Om de aangevoerde buitengewone omstandigheden te kunnen beoordelen is het dan ook essentieel dat de identiteit van een verzoeker met zekerheid kan worden

vastgesteld. De wetgever heeft dan ook uitdrukkelijk bepaald dat dit aan de hand van een identiteitsdocument moet gebeuren.

Verder dient te worden gewezen op de twee situaties, vermeld in artikel 9bis, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

3.7. Verzoekende partij haalt aan dat zij tijdens haar asielprocedure een kopie van haar “*Green Book*” heeft voorgelegd, doch dat de gemachtigde hier geen rekening mee heeft gehouden. Verzoekende partij stelt dat zij uit de bestreden beslissing onmogelijk kan afleiden waarom haar “*Green book*” niet volstaat.

Bovendien wenst verzoekende partij op te merken dat zij wel degelijk uitgebreid heeft gemotiveerd waarom zij geen identiteitsstukken kon voorleggen. Zij staaft deze uitleg bovendien met verschillende stukken. Uit de bestreden beslissing valt echter op geen enkele manier af te leiden dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze documenten.

Verzoekende partij concludeert dat geen rekening werd gehouden met alle elementen die zij heeft aangehaald.

3.8. Uit de in punt 1.4. vermelde aanvraag blijkt dat verzoekende partij beweerde afkomstig te zijn uit Nepal en van Tibetaanse origine te zijn. Zij stelt in haar aanvraag dat zij geen Nepalees paspoort kan bekomen, aangezien zij geen staatsburger is van Nepal en dat het “algemeen gekend” is dat Tibetanen geen paspoort hebben. Het enige identiteitsdocument dat zij bezit is het “*Green Book*” dat zij in Nepal heeft verkregen. Tenslotte verwijst zij in haar aanvraag naar de “*verschillende stukken*” die zij in het kader van haar asielprocedure heeft voorgelegd ter staving van haar identiteit.

3.9. Wat betreft de aangehaalde onmogelijkheid om een Nepalees identiteitsdocument, met name een paspoort, te bekomen, stelt de gemachtigde in de eerste plaats vast dat verzoekende partij bij haar aanvraag geen attest heeft voorgelegd van de Nepalese ambassade waarin bevestigd wordt dat zij geen Nepalees staatsburger zou zijn, waardoor zij geen Nepalees paspoort kan verkrijgen.

Ten tweede merkt de gemachtigde op dat volgens de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Tibetaanse afkomst en Chinese nationaliteit en dat uit haar verklaring bij het CGVS blijkt dat haar kennis over Tibet zeer beperkt is. Deze vaststelling, merkt de Raad op, dienen te worden samen gelezen met de vaststellingen van de gemachtigde omtrent het “*Green Book*” en het “*TRCO*”. Zo blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk waarom het “*Green Book*” niet kan worden aanvaard als “identiteitsdocument” in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vooreerst merkt de gemachtigde op dat verzoekende partij in haar aanvraag slechts meldt in het bezit te zijn van een “*Green Book*”, doch dat zij dit document niet bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft voorgelegd, maar wel in het kader van haar asielaanvraag. Vervolgens wijst de gemachtigde erop dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat verzoekende partij slechts een beperkte kennis heeft van dit document. De gemachtigde voegt hieraan toe dat ook het andere voorgelegde stuk bij haar asielaanvraag, het “*TRCO*”, een beperkte waarde heeft doordat het niet werd uitgegeven door een internationaal erkende overheid. Tot slot merkt de gemachtigde op dat verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent deze twee documenten.

De gemachtigde benadrukt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is en wijst verzoekende partij erop om zich te wenden tot de juiste autoriteiten voor het bekomen van identiteitsdocumenten.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij aanvoert, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangebrachte elementen, maar heeft geoordeeld dat de – in het kader van de asielaanvraag – voorgelegde documenten niet als identiteitsdocumenten kunnen worden aanvaard in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij evenmin een geldige motivering heeft aangebracht die toelaat haar vrij te stellen van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Het betoog dat hier geen rekening mee werd gehouden, mist dan ook feitelijke grondslag.

3.10. Waar verzoekende partij nog bemerkt dat, indien de gemachtigde twijfelt aan haar identiteit, hij dit minstens had moeten onderzoeken, wijst de Raad er verder op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij zijn

aanvraag om machtiging tot verblijf de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijk voorziene identiteitsvoorwaarde voldoet. De verplichting, die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). *In casu* komt het verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en bij haar aanvraag de vereiste identiteitsdocumenten voor te leggen en haar identiteit op zekere wijze aan te tonen. Zoals reeds gesteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoekende partij in haar aanvraag heeft vermeldt of naar heeft verwezen, alsook met overige stukken van het administratief dossier, zoals de documenten die verzoekende partij in het kader van haar asielpcedure heeft bijgebracht ter staving van haar identiteit. Voorts blijkt dat de gemachtigde eveneens rekening heeft gehouden met de opgegeven redenen waarom verzoekende partij geen Nepalees paspoort zou kunnen bekomen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle beschikbare stukken in het administratief dossier, minstens toont verzoekende partij het tegendeel niet aan. In de bestreden beslissing wordt weergegeven waarom *in casu* echter niet voldaan is aan de documentaire identiteitsvoorwaarde, bepaald in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het komt de gemachtigde niet toe, in zoverre dit wordt aangehaald in het verzoekschrift, zelf verder onderzoek te verrichten naar de identiteit van de verzoekende partij.

3.11. Verzoekende partij betoogt dat de voorgelegde kopie van haar “*Green Book*” volledig voldoet “aan de wil van de wetgever” aangezien het document “*de constitutieve elementen van haar identiteit*” bevat. Verzoekende verwijst vervolgens naar en citeert uit het “*arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof*”. Zij stelt vast dat het *in casu* wel degelijk mogelijk is om, op basis van het “*Green Book*” haar identiteit vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikt over een identiteitsdocument. Verzoekende partij verwijst tevens naar de website van het “*kruispunt-migratie*”, waarop vermeld wordt dat, indien de vreemdeling geen nationaal paspoort of identiteitskaart kan voorleggen, er alternatieve bewijselementen mogen worden voorgelegd, zolang deze documenten voldoen aan bepaalde voorwaarden. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat het voorgelegde “*Green Book*” wel degelijk voldoet aan deze voorwaarden, waarbij zij benadrukt dat dit document werd uitgegeven door de autoriteiten.

Aangaande de verwijzing naar het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof, stelt de Raad vast dat het Grondwettelijk Hof zich in dit arrest niet heeft uitgesproken over de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het uitgangspunt van voormeld arrest vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen in Belgisch recht van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 “*inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming*”. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt geen omzetting van de voormelde Richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming en dus mist de verwijzing naar het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof juridische grondslag.

Betreft de verwijzing naar de informatie op website van het Kruispunt Migratie-Integratie, merkt de Raad – daargelaten de vaststelling dat de loutere verwijzing naar deze website niet volstaat, daar het geen werkelijke rechtsbron uitmaakt – op dat desbetreffende uitleg betrekking heeft op de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekende partij insinueert dat het niet noodzakelijk is om een “*Nationaal paspoort of identiteitskaart*” voor te leggen, doch dat het volstaat om “*alternatieve bewijselementen*” aan te brengen, voor zover deze voldoen aan de in artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden, zoals *in casu* het geval zou zijn, stelt de Raad derhalve vast dat een dergelijk betoog wederom juridische grondslag mist.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij met bovenvermeld betoog hoe dan ook geheel voorbij gaat aan hetgeen bepaald is in de bestreden beslissing. Zoals reeds uiteengezet, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 16 november 2010, waarin gesteld wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde Tibetaanse afkomst en Chinese nationaliteit van de verzoekende partij omdat haar kennis over Tibet zeer beperkt is, en er weinig waarde kan worden gehecht aan het voorgelegde “*Green Book*” en het “*TRCO*” omdat verzoekende partij een beperkte kennis heeft over het “*Green Book*”, zij omtrent beide documenten eveneens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en het laatstgenoemde document bovendien niet werd uitgegeven door een internationaal erkende overheid.

De Raad herinnert eraan dat uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis duidelijk blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoonst. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven waarom het “Green Book” geen document betreft waarmee haar identiteit op zekere wijze kan worden aangetoond, integendeel.

3.12. Verzoekende partij vindt het onredelijk om het “Green Book” louter “te weigeren” omdat zij weinig kennis zou hebben over dit document. Het is onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om van haar te verwachten dat zij op de hoogte is van de Tibetaanse naam van dit document of dat zij zou weten welk bureau dit document aflevert. Uit haar asielaanvraag blijkt bovendien dat zij werd opgevoed door haar Nepalese moeder, waardoor zij weinig kennis heeft over Tibet. De gemachtigde neemt klakkeloos de motivering van de commissaris-generaal over, doch motiveert niet op zorgvuldige en correcte wijze waarom dit stuk niet zou volstaan om haar identiteit te staven.

De Raad wijst erop dat de vaststellingen van de gemachtigde aangaande het “Green Book” gebaseerd zijn op de bevindingen van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 16 november 2010. In deze beslissing wordt onder meer het volgende gemotiveerd:

“(…)Zo stelt het CGVS vast dat u een “green book” voorlegde dat is uitgegeven in het jaar 2005 en waarvoor u speciaal vanuit de regio Solokhumbu naar Kathmandu wandelde gedurende meerdere dagen om dat document te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Gezien deze inspanning is het des te meer ongeloofwaardig dat u zulk een beperkte kennis hebt van dat document. Zo blijkt u niet de Tibetaanse naam van dit document te kennen (zie gehoorverslag CGVS p.6). Zo blijkt u ook niet de Tibetaanse naam te kennen van het bureau dat dit document uitgeeft (zie gehoorverslag CGVS p.13).

Zo blijkt u ook pas na confrontatie te bevestigen dat dit document dient om contributies te betalen, iets wat u niet uit uzelf kon aanbrengen wanneer u werd gevraagd naar het doel van dit document (zie gehoorverslag CGVS p.14). Ten slotte is het merkwaardig dat u verklaarde dat de foto die er op staat zou zijn genomen in het jaar 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.12), maar dat het document al is uitgegeven in het jaar 2005. Daarmee geconfronteerd (zie gehoorverslag CGVS p.14), gaf u aan dat u het document nooit voordien zag en dat de foto er misschien nadien is op gezet, hetgeen niet kan overtuigen als uitleg, zeker gezien de vorige opmerkingen.

Wat betreft het attest van het “Tibetan Refugee Community Office” moet het CGVS opmerken dat dit document niet is uitgegeven door een internationaal erkende overheid en aldus op zich al een beperkte waarde heeft. Het CGVS merkt daar bij op dat u verklaarde dat u geen contacten onderhield met iemand in Nepal en dat u het document toch niet zelf meebracht naar België (zie gehoorverslag CGVS p.7). Gevraagd hoe u het document dan werd bezorgd, moest u aangeven dat dit attest u werd toegezonden via de smokkelaar, hetgeen weinig geloofwaardig overkomt (zie gehoorverslag CGVS p.8). Het is ook weinig aannemelijk dat u dit document verkreeg in november 2009 toen u in Kathmanu verbleef, waarbij u blijkbaar de “green book” hebt voorgelegd aangezien dat het nummer ervan werd genoteerd op dit attest. Dit is tegenstrijdig aan uw verklaring dat u het “green book” nooit voordien zag (...)

Zo is het opvallend dat u blijkbaar slechts zeer beperkt Tibetaans spreekt (zie gehoorverslag CGVS p.10 en 11). U gaf in eerste instantie aan wel een beetje Tibetaanse te begrijpen, maar uiteindelijk gaf u slechts één zin effectief in de Tibetaanse taal. Het Tibetaanse woord voor “Tibet” kende u in elk geval niet, hetgeen weinig overtuigend overkomt voor een beweerde Tibetaanse vluchteling in Nepal die nog deelnam aan pro-Tibetaanse manifestaties. Wat er ook van zij, een al dan niet beperkte kennis van de Tibetaanse taal is nog geen bewijs van uw beweerde afkomst van ouders die in Tibet zijn geboren en uw beweerde status van Tibetaanse vluchteling in Nepal. In elk geval slaagde u er niet in het Tibetaanse geschrift op uw “green book” te lezen.(…)”

In deze beslissing wordt verder nog op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan haar Tibetaanse afkomst en Chinese nationaliteit en dat zij als Tibetaanse vluchteling in Nepal woonde.

Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 60 832 van de Raad van 2 mei 2011, waartegen geen cassatieberoep werd ingediend bij de Raad van State. In het arrest van de Raad wordt als volgt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde Tibetaanse etnie van verzoekende partij: “3.3. Verzoekster argumenteert dat “Haar ouders waren wel degelijk afkomstig uit China, meer bepaald uit Tibet” en legt een “green book” en een attest van het “Tibetan Refugee Community Office ter adstructie van haar voorgehouden identiteit.

3.3.1. Het geboortecertificaat kan verzoeksters beweerde Tibetaanse etnie niet staven nu het niet is uitgereikt door een officiële overheidsinstelling maar door het Tibetan Refugee Welfare Office. Bovendien toont verzoekster niet aan hoe zij, naar haar zeggen, dit attest kon verkrijgen zonder een “green book” voor te leggen, terwijl het attest wel een nummer van een “green book” draagt. Verzoekster toont aldus niet aan het document via een geëigende weg te hebben verkregen. Voorts komt het “green book” evenmin authentiek voor en kon verzoekster dit stuk niet in het minst toelichten. Onder meer kon ze niet verklaren hoe de foto die volgens haar dateert van 2009 kon geplaatst worden op een document dat dateert van 2005. Verzoekster distantieerde zich duidelijk van de “green book” nu ze zelfs beweerde dat zij dit stuk nooit voordien zag niettemin zij het persoonlijk afhaalde na een dagenlange voetreis.

Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen waaruit enkel kan worden afgeleid dat de neergelegde stukken klaarblijkelijk frauduleus zijn opgemaakt ter ondersteuning van een aangemeten nationaliteit.” Verder stelt de Raad in zijn arrest vast dat de verklaringen van verzoekende partij geheel ontoereikend zijn om een Chinese nationaliteit aan te tonen en dat de neergelegde stukken gefabriceerd zijn ter staving van een verzonnen profiel.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de verwijzing in de punt 1.4. vermelde aanvraag naar het “Green Book” alsook met de vaststellingen van de Commissaris-generaal omtrent dit stuk. Dat de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst naar de vaststellingen van de Commissaris-Generaal omtrent het “Green Book”, zoals bevestigd door de Raad, om dit stuk niet te aanvaarden als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, acht de Raad niet kennelijk onredelijk. Tot slot herinnert de Raad eraan dat in de bestreden beslissing eveneens in de eerste plaats wordt benadrukt dat verzoekende partij haar “Green Book” niet eens heeft voorgelegd bij de in punt 1.4. vermelde aanvraag.

3.13. Daar waar verzoekende partij nog bekritiseert dat de gemachtigde simpelweg stelt dat men in 2010 reeds twijfelde aan haar identiteit, terwijl men bezwaarlijk kan stellen dat een “bewering van 3 jaar geleden” een accuraat beeld geeft, duidt de Raad erop dat verzoekende partij in haar aanvraag zelf stelt dat zij ter staving van haar identiteit enkel over een “Green Book” of een “RC” beschikt en dat zij deze stukken heeft voorgelegd bij haar asielaanvraag. Zij beroept zich derhalve op dezelfde identiteitsdocumenten die reeds werden beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag.

3.14. Verzoekende partij haalt nog aan dat er sprake is van buitengewone omstandigheden waarom zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging in België heeft ingediend. Verzoekende partij haalt eveneens aan dat zij niet begrijpt waarom haar verblijf en haar integratie in België niet werden onderzocht en dat deze elementen niet kunnen leiden tot regularisatie. De gemachtigde diende immers rekening te houden met alle elementen in haar dossier, waaronder haar langdurig verblijf, haar integratie, het feit dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst (onder meer omwille van haar vrees om er het slachtoffer te worden van “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing” of omwille van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict). In dit verband wordt aangestipt dat verzoekende partij zich bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft gesteund op de instructie van 19 juli 2009. Hoewel deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, heeft de bevoegde minister, thans de staatssecretaris verklaard deze instructie te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Deze informatie werd ook als dusdanig gepubliceerd op de website van het “Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block”. Verzoekende partij hekelt dat de gemachtigde *in casu* op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de voormelde instructie. In een gans betoog koppelt zij deze vaststelling aan de schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekende partij besluit dat zij voldoende heeft aangetoond dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden, zodat haar aanvraag ten gronde diende te worden behandeld en dat zij volledig aan de voorwaarden voldoet om “geregulariseerd te worden” op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat voormeld betoog *in casu* niet relevant is, aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Nu *in casu* werd vastgesteld dat niet voldaan is aan de in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde cumulatieve documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, werd door de

gemachtigde niet ingegaan op de in de aanvraag vermelde buitengewone omstandigheden, die de tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend in België. De Raad verwijst in dit kader tevens naar wat reeds werd uiteengezet in punt 3.6. Het spreekt eveneens voor zich dat, aangezien de aanvraag om verblijfsmachtiging *in casu* onontvankelijk werd bevonden omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, de gemachtigde de aanvraag niet ten gronde heeft behandeld en dat de elementen die werden aangevoerd als grond voor regularisatie aldus niet werden onderzocht. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Verzoekende partij kan hoe dan ook niet dienstig een redenering opbouwen waarbij zij verwijst naar de voormelde instructie, gelet op de vernietiging ervan door de Raad van State.

3.15. Verzoekende partij verwijst naar een verklaring van de Nepalese ambassade te Brussel die zij bij haar verzoekschrift heeft bijgevoegd (stuk 5) en waaruit blijkt dat haar geen Nepalees paspoort kan worden afgeleverd omdat zij geen Nepalees staatsburger is. De Raad stelt vast dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt en dat het pas voor het eerst als bijlage bij het verzoekschrift wordt voorgelegd. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Dit stuk kan dan ook niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit of van de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, moet dus worden aangebracht op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, *quod non in casu*.

3.16. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat het onbegrijpelijk is waarom de gemachtigde een bevel om het grondgebied uitrekt zonder de situatie in het land van herkomst de onderzoeken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij louter verwijst naar “de situatie in het land van herkomst”, zonder deze *in concreto* uiteen te zetten. Voor zover verzoekende partij opnieuw verwijst naar de problematiek zoals uiteengezet in het kader van haar asielaanvraag, duidt de Raad erop dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn beslissing van 16 november 2010. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 60 832 van 2 mei 2011.

3.17. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat gemachtigde op zorgvuldige wijze, in alle redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekende partij vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Derhalve is het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de aanvraag vermeld in punt 1.4. op die grond onontvankelijk te verklaren omdat verzoekende partij niet over een identiteitsdocument beschikt in de zin van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.18. In een tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*motiveringsplicht*”.

Het middel luidt als volgt:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoekster dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.19. Voor wat betreft de ingeroepen schendingen van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze beginselen, zonder *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze voormelde beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoekende partij een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.20. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.21. Verzoekende partij voert aan dat het bestreden bevel niet afdoende gemotiveerd is, daar nergens wordt vermeld dat dit bevel het gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Verzoekende partij wijst erop dat beide beslissingen op dezelfde dag werden betekend. De eerste bestreden beslissing ligt duidelijk aan de basis van het bestreden bevel. Eveneens verwijst zij naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat de beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds een "beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" – één en ondeelbaar is.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet. Zo wordt in het bestreden bevel verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij in feite gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Hierbij wordt vermeld dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd door de Raad op 4 mei 2011. Deze vaststellingen worden niet betwist in het verzoekschrift. De arresten van de Raad waarnaar verzoekende partij verwijst, betreffen beslissingen waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd en waarbij in diezelfde beslissingen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgenomen. Daargelaten de vraag of dit één en ondeelbare beslissingen betreffen, merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing een beslissing is waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. In navolging hiervan werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. De arresten van de Raad waarnaar verwezen wordt, zijn dan ook *in casu* niet relevant, daar deze betrekkingen hebben op andere beslissingen.

Hoewel beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat in het bestreden bevel wel degelijk het volgende wordt gesteld: *“In uitvoering van de beslissing van S. V., administratief assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (...)”*. Het gaat om dezelfde persoon die de eerste bestreden beslissing heeft genomen in de hoedanigheid van de gemachtigde.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.22. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat, aangezien de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, het bestreden bevel eveneens dient te worden vernietigd, bemerkt de Raad dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het argument wordt dan ook niet dienstig aangehaald.

Het tweede middel, in zoverre onvankelijk, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES